

1

Herfst 2014

Kate wist dat ze kalm moest blijven, maar ze kon het tafereel voor zich nauwelijks bevatten. Op een crisisafdeling waar ze niet eerder was geweest werden de namen van de passagiers en bemanningsleden van een vermiste trans-Atlantische vlucht in realtime op een enorm beeldscherm geüpload. Het vliegtuig was zo'n 150 zeemijl voor JFK Airport in New York van de radar verdwenen. Na in het donker hiernaartoe te zijn gescheurd – bijna 500 kilometer vanaf Northumberland, waar ze gestationeerd was – was ze niet in staat de informatie tot zich door te laten dringen. Kate stond drijfnat in de deuropening van het crisisbureau van de Metropolitan Police in Londen, op de afdeling Luchtvaartbeveiliging, en telde de seconden af tot het moment dat ze een verhaal uit haar duim moest zuigen dat haar toegang zou verschaffen tot een onderzoek dat ver buiten haar jurisdictie viel.

Brigadier Hank Gormley wierp haar zijdelings een blik toe. Het gezicht van zijn teamleider was asgrauw terwijl ze de chaos en commotie in zich opnam. De telefoons stonden roodgloeiend, elk vrij plekje was bezet door medewerkers die zich geschokt op hun taak stortten. Tijdens de autorit naar het zuiden was hij voortdurend op zijn telefoon bezig geweest. Hij had online gezocht naar updates, overlegd met collega's van de afdeling Persvoorlichting en zo veel mogelijk informatie verzameld, die hij aan Kate doorgaf terwijl de kilometers voorbijraasden. De vermiste vlucht was groot nieuws. Nog geen kwartier nadat bekend was geworden dat er een vliegtuig

was verdwenen, werden op tv en radio vooraf bepaalde noodnummers aangekondigd. Er was een speciaal informatiecentrum in het leven geroepen dat dag en nacht werd bemand door getrainde centralisten van de Met Police en andere eenheden – en in New York gebeurde hetzelfde.

Kate keek op haar horloge: bijna tien uur 's ochtends. Negen uur geleden, toen Hank haar had verteld dat Jo Soulsby's vlucht vermist werd, was het glas dat ze vasthield uit haar hand gevallen en in scherven op de vloer uiteengespat. Symbolisch. Ze was buiten zichzelf, haar ademhaling was oppervlakkig en kort. Ze liet zich in zijn armen vallen, het enige waar ze zich aan kon vastklampen. Een paar uur na de hartaanval en de levensbedreigende spoedoperatie van haar vader zou een overlijdensbericht niet geheel onverwacht zijn gekomen – als het dat was – maar niet van Jo. Ondenkbaar. Jo was energiek en vol levenslust, een deskundige professional en een liefdevolle moeder. Een overlever. Misschien was ze uiteindelijk niet op reis gegaan. Misschien was het allemaal één grote vergissing.

Hank zweeg. Kate had niet gehuild, niet toen hij het nieuws had verteld, niet tijdens de rit naar Londen. Ze was compleet lamgeslagen. Hij kende haar goed genoeg om door haar professionele façade heen te kijken. Ze was totaal van slag en probeerde het voor hem te verbergen. Voor hen allebei was Jo meer dan alleen een collega. Kate was in de ontkenning, ze kon en wilde Jo's vermissing niet accepteren. Ze hadden met z'n drieën een sterke band, een kameraadschap die je niet vaak tegenkwam, zelfs niet op de afdeling Moordzaken. Hank sloot de theorie dat Jo haar plannen had gewijzigd niet uit. Rechercheurs schreven mensen niet af op basis van waarschijnlijkheden. Hij had genoeg ongevallen meegemaakt om te weten dat mensen van wie werd gedacht dat ze in een bus, trein of auto hadden gezeten, soms niet tot de slachtoffers bleken te behoren. Zijn hoofd had de hoop opgegeven, maar dat gold niet voor zijn hart.

Waarom duurde het zo lang? Kate had een kwartier geleden gevraagd of ze de strategisch chef van het crisisbureau kon spreken. Hij was niet gekomen. Achter in de kamer waren twee mannen

diep in gesprek, een van hen was vooral aan het woord. Hij keek haar kant op – wantrouwig tegenover de vreemdeling die zich bij het crisisbureau naar binnen had gepraat – en maakte geen enkele haast haar in contact te brengen met de man voor wie ze was gekomen. Kate keek hem aan, ze rechtte haar rug, het gewicht van wat ze zou gaan doen drukte zwaar op haar borst. Haar gedachten gingen terug naar de sombere ziekenhuisgang waar Hank haar had proberen te troosten. Ze zou de flits van paniek op het gezicht van haar adjudant nooit vergeten. Hank was ook in shock en deed zijn best zijn kalmte te bewaren zodat zij in kon storten. Maar dat zou niet gebeuren.

Hank sloeg de rechercheurs van de Met Police gade. Die zelfgenomen eikels draaiden hun de rug toe, lieten de agenten van de politie Northumbria wachten. Als het nog langer zou duren, zou Kate haar geduld verliezen. Hij zag haar er wel voor aan om op hen af te stappen en hen te onderbreken – dan zou de situatie weleens hoog op kunnen lopen. Ze zag er kleiner uit. Dat was wat verdriet met mensen deed. Ze leek zichzelf in de hand te hebben, maar in dit soort situaties wist je het maar nooit. Als hij al troostende woorden had kunnen vinden, dan zouden ze hopeloos ontoereikend zijn. Ze was met verlof en had geen enkele bevoegdheid om deze hopeloze exercitie te doen slagen. Ze moest nu daadkracht tonen. Hij kon alleen maar hopen dat ze wist wat ze deed, en waarom ze het deed.

Op dat moment drong het tot Kate door, de enorme omvang van een situatie die ze een paar uur geleden nog voor onmogelijk zou hebben gehouden. Ze focuste zich op de man die op haar af liep, een rechercheur met een zelfverzekerde houding, een arrogant air. Hij was eind veertig. Lang. Gespierd. Onvriendelijke ogen. Ze moest zich sterk houden. De oorzaak van de – opzettelijke of onopzettelijke – vermissing van de vlucht zou later door anderen worden vastgesteld. Ze was zo ontzet door beide scenario's dat ze niet had geantwoord toen Hank vroeg wat ze precies van plan was. Ze vermeed zijn blik, maar ze ging ervan uit dat hij het niet fraai vond dat ze de regels overtrad. Kate had maar één doel. Ze wilde weten of Jo aan boord van dat vliegtuig was geweest.

2

‘Brigadier Blue. Kan ik u helpen?’ Een agressieve houding.

Kate wist instinctief dat hij niet de chef was die ze te spreken had gevraagd. Terwijl ze haar ID aanbood, antwoordde ze: ‘Hoofdinspecteur Kate Daniels, politie Northumbria, afdeling Moordzaken.’ Ze wees met haar duim naar Hank. ‘Dit is mijn adjudant, brigadier Hank Gormley. We bieden u onze hulp aan.’

‘Northumberland ligt niet om de hoek, mevrouw.’ De rechercheur keek op de klok aan de muur – 9.59 uur – en vervolgens weer naar haar. ‘U hebt er flink de vaart in gezet.’

Kate negeerde de opmerking, alsof die er niet toe deed. Ze had geen tijd voor kletspraatjes. Hij had een zetje nodig, een aannemelijke reden waarom ze zich bemoeide met een zaak die buiten haar bevoegdheid als hoofdinspecteur van de afdeling Moordzaken lag. ‘We hebben reden om aan te nemen dat de profiler van ons korps, Josephine Soulsby, aan boord van vlucht OTH3 zat. Mijn chef heeft contact met u opgenomen.’

‘Is dat zo? Daar weet ik niets van.’

Logisch. Het was een regelrechte leugen.

Kates frustratie groeide. Het was duidelijk dat Blue haar motieven wantrouwde. ‘Brigadier Blue...’ Ze keek hem met een stalen gezicht aan. ‘Trekt u mijn gezag in twijfel?’

‘Zeker niet, mevrouw. Ik vertel u alleen dat we niets hebben gehoord van uw korps...’

‘Neemt u de telefoon altijd zelf op?’ Stilte. ‘Nee, dat dacht ik al. Is het mogelijk dat zijn aanbod u nog niet heeft bereikt?’

‘Dat is zeer goed mogelijk.’ Blue gebaarde naar de chaos om hen heen en haalde berustend zijn schouders op. ‘We hebben onze han-

den vol, zoals u ziet. De afgelopen paar uur hebben we duizenden telefoontjes van bezorgde familie en vrienden binnengekregen. Na de Hillsborough-ramp in Sheffield zijn er een half miljoen oproepen geregistreerd. Daarvan komt maar een klein deel bij het crisisbureau terecht...'

'We komen uit de provincie, niet van een andere planeet,' zei Hank. 'U hebt het druk. Dat begrijpen we. Doe ons een lol en bespaar ons uw geschiedenisles.'

'Laat maar, Hank. Ik weet zeker dat brigadier Blue niet de bedoeling had ons te beledigen. Laten we uitgaan van het positieve.' Kate richtte zich weer op de Met-rechercheur. 'Vergeef ons onze noordelijke directheid. Hank bedoelt het niet verkeerd. Op zijn lompe manier probeert hij duidelijk te maken dat we bekend zijn met HOLMES 2.' HOLMES was het acroniem van het Home Office Large Major Enquiry System, een informatiesysteem voor het onderzoeken van grote incidenten, waarbij het getal aanduidde dat het om versie nummer twee ging.

'Het maakt niet uit,' loog Blue. 'Maar voor het geval u het niet wist, het is gebruikelijk dat we een officieel verzoek voor versterking indienen, als we dat nodig hebben...'

Kates toon verhardde. 'In het noorden werken we graag proactief, brigadier. Ik stel voor dat u de telefoonregistratie checkt. Zoals ik al zei, we zijn van ver gekomen. We blijven hier de komende periode om te helpen.'

Hanks blik was op Blue gericht, zijn gezichtsuitdrukking ondoorgrondelijk. Hij hoefde hem niet te vertellen dat de politie van haar fouten had geleerd en dat de korpsen nu op landelijk niveau hun krachten konden bundelen en elkaar in piektijden konden assisteren, zoals nu. Blue keek hem aan op een manier die te kennen gaf dat het duo voor niets uit Northumberland was gekomen; oproepen vanuit het hele land werden elektronisch via een nieuw computersysteem naar het korps doorgezet.

Een korte patstelling.

De twee brigadiers stonden op het punt de degens te kruisen. Kate bleef kalm en gaf de mannen even de tijd hun staarwedstrijd af te maken. Intussen dacht ze aan het enorme aantal telefoontjes dat het crisisbureau al had ontvangen. Het zouden er alleen maar meer worden. Veel mensen zouden opnieuw bellen, dat had de ervaring

geleerd. Tussen de geregistreerde bellers zouden Jo's zonen uit een vorig huwelijk staan: Thomas en James Soulsby.

Diep in de nacht, vlak voor hun vertrek uit Newcastle, had Kate thuis wat kleren bij elkaar gegrist en eerst Jo's oudste zoon Tom ingelicht voordat hij het nieuws op tv zou zien, daarna James in Sheffield. Ze had de rit naar de stad in South Yorkshire binnen anderhalf uur afgelegd, het grootste deel van de weg met een snelheid van meer dan 160 kilometer per uur op de droge, verlaten wegen, waarbij Hank haar telkens had gemaand zich aan de snelheidslimiet te houden, niet omdat ze anders aangehouden zou worden, maar omdat ze in shock was en in die toestand gegarandeerd een trager reactievermogen had.

Ze had niet geluisterd.

Slecht nieuws kon het beste persoonlijk gebracht worden, niet over de telefoon. Kate gaf beide jongens weinig hoop dat ze hun moeder ooit nog zouden zien. Ze wilde vertrouwen blijven houden, maar het zou wreed zijn hun valse hoop te geven. Ze waren allebei geschokt, James nam het bericht nog zwaarder op dan zijn oudere broer. De gesprekken vielen haar zwaar, ook omdat dit voor hen een déjà vu betekende.

Kate was de hoofdresearcher geweest in het onderzoek naar de gewelddadige moord op hun vader.

Hank had James in de loop van het onderzoek ondervraagd over de schietpartij waarbij zijn vader om het leven was gekomen. De jongen die Kate inmiddels had leren kennen als een ontspannen persoon – net als zijn moeder – was in die tijd heel anders geweest. Een ruziezoeker, was de juiste omschrijving. Hij maakte er geen geheim van dat hij zijn vader niet bepaald hoog had zitten, niet voor, en niet na diens dood. Om die reden stond hij hoog op de lijst van verdachten, terwijl later nota bene zijn moeder onterecht van de moord beschuldigd zou worden. Kate had zich onvermoeibaar ingezet om haar onschuld te bewijzen en daarbij zelfs haar baan op het spel gezet, en nu groef ze haar eigen graf op het crisisbureau en bracht ze opnieuw haar carrière in gevaar. De hele pijnlijke geschiedenis kwam weer naar boven, hoewel het een eeuwigheid geleden leek. En nu dit...

Hoeveel kon een gezin verdragen?

Hoeveel kon ze zelf verdragen?

Kate vroeg zich af of James zich de dag dat ze hem vertelde dat zijn vader was vermoord nog kon herinneren, of dat het één grote waas was, een wirwar aan herinneringen die hij niet helemaal goed opgeslagen had, en dat hij de gebeurtenis had verdrongen. Zelfs nu, een paar uur nadat ze had gehoord dat het vliegtuig was verdwenen, kon Kate zich niet meer herinneren welke woorden Hank precies had gebruikt in die ziekenhuisgang, terwijl haar vader verderop in een kamer voor zijn leven vocht.

Het was laf, maar Kate had Tom en James niet verteld dat haar contact met Jo de laatste tijd op een laag pitje stond. Als ze vragen hadden, zou ze die eerlijk beantwoorden, maar niet vandaag. Ze had ze al genoeg verdriet bezorgd. Dat James zo op zijn moeder leek, maakte het er niet makkelijker op. Wat hun innerlijk betreft, ze waren allebei open en eerlijk. Qua uiterlijk hadden ze hetzelfde asblonde haar en dezelfde lichtblauwe ogen.

Bij dat beeld wilde ze het liefst huilen.

3

Nadat ze het verontrustende nieuws – min of meer een doodsbericht – aan Jo's zonen had overgebracht besloot Kate het feit dat ze met verlof zou gaan opzij te zetten. Ze had officieel geen dienst en had geen enkel gezag in Londen, maar wilde meewerken aan het onderzoek, uitvinden waar Jo was, alle mogelijkheden natrekken voordat ze de hoop opgaf, en ze zou niemand op zijn woord geloven. Hank keek haar aan, hij vroeg zich af waar ze in godsnaam mee bezig was. Om haar te steunen was hij zonder toestemming met haar meegegaan. Hij zou proberen haar ervan te weerhouden zich in het onderzoek te mengen.

Pech voor hem.

Kate had hem niet gevraagd met haar mee te gaan naar Londen. Hij had zijn hulp zelf aangeboden, zoals hij altijd deed als ze op het punt stond professionele zelfmoord te plegen. Het was niet de eerste keer dat ze haar boekje te buiten ging, maar het zou zomaar de laatste kunnen zijn. Ze improviseerde – van moment naar moment, stap voor stap. Ze had niet met hem overlegd tijdens de autorit, maar wilde hem wel aan haar zijde hebben. Als iemand haar hierdoorheen kon slepen, dan was hij het. Alleen zou ze instorten. Hank was meer dan een vakbekwame, loyale adjudant; hij was haar beste vriend, ook buiten werk. Soms moest ze hemel en aarde bewegen om hem haar standpunt te laten begrijpen, maar hij had haar nog nooit teleurgesteld, in tegenstelling tot de Met-rechercheur die ze nu voor zich had.

Blue probeerde haar af te schepen. 'Bedankt voor het genereuze aanbod, mevrouw, maar ik heb de bevestiging van uw chef nodig voordat ik naar mijn eigen baas stap. Zodra die binnen is, overleg

ik met mijn commandant en bel ik u terug.’

Kate gaf hem haar visitekaartje en zweeg.

De afwijzing was duidelijk.

Terwijl hij wegliep, keek ze om zich heen door het crisisbureau.

De agenten van de Met Police waren met een zekere professionele afstand aan het werk, iets waar ze zichzelf ook altijd op had beroemd, maar voor haar was nu alles anders. Status deed er nu niet toe. Alle agenten leken nu star, net als Blue, niet in staat of bereid haar heldere antwoorden te geven – en dat was het enige wat ze wilde. Ze moest het accepteren. In tijden als deze was er geen troost voor de politie, net zomin als voor de families van de slachtoffers. Ondanks haar uitgebreide training was Kate er kapot van, en voelde ze zich niet voldoende toegerust om met de druk van deze grote ramp om te gaan vanwege haar band met een vrouw die aan boord van de noodlottige vlucht had gezeten.

Onderweg naar de uitgang pakte ze haar mobiele telefoon en drukte op de sneltoets van commissaris Philip Bright, het hoofd van de recherche en de meest senior inspecteur van Northumbria. Ze had zijn hulp nodig.

Als ze nu, achteraf, nog om toestemming moest smeken, dan moest dat maar.

Zijn nieuwe assistent nam op. Kate vroeg haar om haar direct met Bright door te verbinden. De vrouw had een feilloze intuïtie; het feit dat er geen tijd was voor een praatje bracht haar niet in verwarring. Ze was er niet door beledigd. Wat sommige mensen als onvriendelijkheid zouden beschouwen, interpreteerde Brights drijvende kracht als een teken dat Kate toegewijd was aan haar werk.

Na paar tellen klikte de lijn.

‘Goedemorgen, Kate. Hoe is het met je pa?’

Goede vraag. Een waar Kate geen antwoord op had. Ze duwde de deur open, liep het crisisbureau uit, bleef in het portiek staan om te schuilen voor de stromende regen en snoof de welkome frisse lucht diep op. Haar mond was droog, haar hoofd bonkte. Hoe ze het er de volgende minuten van af zou brengen, was cruciaal.

‘Met hem gaat het goed,’ zei ze. ‘Met mij niet.’

‘Wat is er aan de hand?’ Hij begreep meteen dat het menens was.

Dat verbaasde haar niet. Ze kenden elkaar al een eeuwigheid.

Haar stem klonk onvast, zelfs voor haarzelf. De man aan de an-

dere kant van de lijn was al sinds haar negentiende haar mentor. Hij was de rechercheur die haar had gevormd, de man aan wie ze alles te danken had. Elke overwinning, elke succesvolle afronding van een zaak was op de een of andere manier naar hem terug te leiden.

Ze hervond haar stem. ‘Heb je het nieuws gezien?’

‘Ja, vreselijk.’

‘Jo zat op die vlucht, chef.’ Ze kreeg haar naam bijna niet over haar lippen.

Het gebeurde niet vaak dat Bright met stomheid geslagen was. Het duurde even voordat hij antwoordde. ‘Ik begrijp het niet... Ik dacht dat jullie in Crail zaten.’ Hij doelde op het vissersdorpje waar Jo zo van hield aan de kust bij Fife in Schotland, hun gecancelde vakantiebestemming. Het voelde als een beschuldiging.

‘We zijn uit elkaar. Haar keuze, niet de mijne.’

‘Vanwege Atkins? O, hoe ironisch...’ Kate was onlangs door haar aartsvijand en voormalige chef, hoofdinspecteur James Atkins, tegenover het team geout. Maar Bright trok de verkeerde conclusie. ‘Die hufter krijg ik nog wel...’

Kate schraapte haar keel. ‘Hij had er niets mee te maken.’

‘Wat was dan de reden?’

‘Wat kan ik zeggen? Ik was een waardeloze partner.’

‘Helemaal niet.’

‘Jo was het beu om op de tweede plaats te komen, Phil. Ze kon het niet verkroppen dat ik mijn werk op de eerste plaats zet, en ik neem het haar niet kwalijk. Ze heeft het uitgemaakt, onze vakantie gecanceld en een reis naar New York geboekt.’ Kate voelde zich genoodzaakt hem uit te leggen dat hun relatie een aaneenschakeling van zulke momenten was geweest, dat ze hun relatie geheim had gehouden uit angst dat die haar carrière in de weg zou staan, vanwege de homofobie van anderen, dat hun plannen het hadden moeten afleggen tegen een oproep van de meldkamer. ‘Had ik maar naar haar geluisterd...’

‘Dat is de aard van ons werk, Kate. Dit is niet het moment voor zelfverwijten. En het is ook niet jouw schuld dat...’

‘O, nee?’ Haar toon was bitter. ‘Jo was mijn treurige smoesjes zat. Ze verdiende beter. Ze dacht en hoopte dat ik haar voor één keer op de eerste plaats zou zetten. Ons werk vraagt soms te veel. Ik heb jou misschien nooit teleurgesteld, maar haar zeker wel.’

Kate keek naar Hank.

Hij dacht hetzelfde.

Hij staaarde naar de muur van regen. Hij was er kapot van geweest toen hij ontdekte dat ze uit elkaar waren. Hij had geprobeerd te bemiddelen, hoopte dat het weer goed zou komen, zoals dat al vaker was gebeurd. Maar toen Jo had besloten in haar eentje op reis te gaan, had Kate begrepen dat het dit keer anders was. Hank was boos, hij vond dat ze beter haar best had moeten doen om de relatie te redden. Dat was haar kans. Dat was haar moment.

En nu was dat moment voorbij.